

# РЕШЕНИЕ

№ 65

гр. Елхово, 13.02.2023 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – ЕЛХОВО, IV -ТИ СЪСТАВ**, в публично заседание на десети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Доротея П. Янкова

при участието на секретаря А Д М  
като разглежда докладваното от Доротея П. Янкова Гражданско дело № 20222310100247 по описа за 2022 година

Настоящото производство е образувано въз основа на искова молба на С. И. С., ЕГН\*\*\*\*\*, с адрес в гр.Елхово, ул. „Л“ №27в, действащ чрез пълномощника си – адв.М. Д. от АК – Хасково, с която са предявени в обективно кумулативно съединяване против ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ на МВР - град ЯМБОЛ, представлявана от Старши комисар Д Д. – Директор, със седалище и адрес на управление - гр.Ямбол, ул."Преслав" 40, следните осъдителни икове – иск по чл.178, ал.1, т.3, вр. с чл.187, ал.5, т.2 от ЗМВР /редакция ДВ бр. 14 от 2015 г., в сила от 24.02.2015г., действала през процесния период/ - за заплащане на сумата от 827,32 лева, представляваща неизплатеното допълнително възнаграждение за положен извънреден труд от 86 часа за периода от 25.05.2019г. до 09.07.2020г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 25.05.2022 г. до окончателното ѝ изплащане и иск по чл.86 ал.1 от ЗЗД – за заплащане на сумата от 55,85 лева, представляваща лихва за забава върху главницата, начислена за периода на забавата, считано от падежа на всяко плащане до датата на депозиране на исковата молба в съда.

В исковата си молба ищецът С. И. С. твърди, че в периода от 25.05.2019г. до 09.07.2020г. е полагал труд като ВПА /водач на патрулен автомобил/ в Районно управление - гр.Елхово при Областна дирекция на МВР и съгласно Закона за Министерство на вътрешните работи /ЗМВР/ е със статут на държавен служител.

В исковата молба се излага, че съгласно чл.176 от ЗМВР брутно месечно възнаграждение на държавните служители на МВР се състои от основно месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения, като допълнително възнаграждение е и възнаграждението за извънреден труд. Сочи се, че съгласно чл.187, ал.1 от ЗМВР нормалната продължителност на работното време е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица и се изчислява в работни дни - подневно, а за работещите на 8 – 12 - или 24 - часови смени - сумирано за тримесечен период, като съгласно ал.5 на същата законова разпоредба работата извън редовното работно време се компенсира с възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на отчетен период.

Ищецът сочи, че съгласно нормата на чл.187, ал.9 от ЗМВР редът за организацията и

разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отход и почивките за държавните служители, се определят с наредба на министъра на вътрешните работи, като в процесния период са действали последователно Наредба № 8121з-776 от 29.07.2016 г., Наредба №8121з- 36/07.01.2020г., Наредба № 8174з-1174/21.10.2020г., и Наредба № 8121з-1353/15.12.2020г., издавани от министъра на вътрешните работи, в които липсва изрично правило за преизчисляване при сумарно отчитане на работното време на положените часове труд между 22.00 часа и 06.00 часа с коефициент 1.143 каквото правило е съществувало в чл.31, ал.2 от по - рано действалата Наредба № 8121з-407/11.08.2014г. Според ищецът липсата на изрично правило в действащите през процесния период наредби не означава, че не следва да бъде извършвано такова преизчисляване на положените от служителите в МВР часове нощен труд в дневен. Счита, че при сумирано изчисляване на работното време на работещите на смени служители на МВР следва да намери приложение общо уредения в трудовото законодателство принцип за превръщането на нощните часове в дневни с коефициент 1,143, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време - чл.9, ал.2 от Наредба за структурата и организацията на работната заплата.

Твърди се още, че в периода от 25.05.2019г. до 09.07.2020г. ищецът е работил на смени, всяка с продължителност по 12 часа, при режим: дневна, нощна и два дни почивка. В посочения период е положил 604 часа нощен труд, който преизчислен с коефициент 1,143 възлиза на 690 часа. Преизчисляването на нощния труд към дневен води до извънреден труд от 86 часа, които работодателят – ответник не му е заплатил и му се дължи. При изчисляване на база основно месечно възнаграждение, увеличено с 50% съгласно чл.187 ал.6 от ЗМВР, ответникът дължи на ищеца за целия период допълнително възнаграждение в размер на сумата 827,32 лв.

Твърди се и че предвид допуснатата забава ответникът дължи на ищеца и сумата 55,85 лв. - законна лихва върху незаплатените падежирали допълнителни възнаграждения за периода от 25.05.2019г. до 09.07.2020г., считано от настъпване изискуемостта на всяко вземане до датата на подаване на исковата молба – 25.05.2022 г. Във връзка с горното се сочи, че ответникът е изпаднал в забава с оглед нормата на чл.186, ал.3 от ЗМВР от последното число на месеца следващ тримесечния период, в който е следвало да бъде изчислено и заплатено допълнителното възнаграждение на държавните служители, работещи на 12 - часови смени.

С горните доводи се иска съдът да постанови решение, с което да осъди ответника да заплати на ищеца сумата 827,32 лв., представляваща допълнително възнаграждение за положен извънреден труд в размер на 86 часа за периода от 25.05.2019г. до 09.07.2020г., получен в резултат на преизчисляването на положения извънреден труд с коефициент 1,143, ведно със законната лихва върху тази сума считано от датата на подаване на исковата молба – 25.05.2022г. до окончателното ѝ изплащане; и сумата от 55,85 лв., представляваща лихва за забава върху дължимите от работодателя суми, явяващи се допълнително възнаграждение за положен извънреден труд за периода от 25.05.2019г. до 09.07.2020г., считано от момента в който са станали изискуеми до 25.05.2022година - датата на подаване на иска.

С исковата молба е направено искане за присъждане на направените по делото съдебно-деловодни разноски. Съобразно процесуалните правила с исковата си молба, ищецът е направил доказателствени искания.

Ответникът Областна Дирекция МВР -гр.Ямбол, чрез процесуален представител юрисконсулт З. А., в дадения му едномесечен срок е депозирал отговор на исковата молба. Оспорва предявените искове като неоснователни, както по основание, така и по размер.

Счита за неоснователно искането на ищеца за превръщане на положения нощен труд

в дневен с коефициента 1,143 и зачитането му в този смисъл за извънреден труд, с доводи, че Наредбата за структурата и организацията на работната заплата е неприложима в конкретния случай, тъй като ищецът е държавен служител по смисъла на чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, не се намира в трудово правоотношение по смисъла на КТ с ответника и по отношение на него са приложими разпоредбите на специалния закон - ЗМВР. Неприложимостта на чл. 9 от НСОПЗ по отношение на държавните служители в МВР, се обосновава и с липса на предпоставките, предвидени в нея: 1) подневно отчитане на работното време; 2) работа на смени; 3) продължителност на нощно работно време, по-малка от продължителността на дневното; 4) трудово възнаграждение, заработено по трудови норми.

Сочи се още и че по отношение на държавните служители в МВР, разпоредба подобна на разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ през процесния период не е съществувала и не съществува и понастоящем и приложението на Кодекса на труда и подзаконовите нормативни актове по неговото прилагане е изключено с разпоредбата на чл. 187, ал. 9 от ЗМВР, съгласно която редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдих и почивките за държавните служители се определят с наредба на министъра на вътрешните работи, като в процесния период са се прилагали Наредба № 81213-776/29.07.2016 г. (в периода от 25.05.2019 до 09.01.2020г.) и Наредба 81213-36/07.01.2020г. (за периода от 10.01.2020г. до 09.07.2020г.), които не уреждат по-кратка продължителност на работното време през нощта и няма основание за превръщането на нощните часове в дневни по посочения в чл. 9, ал. 2 НСОПЗ начин.

Оспорва се твърдението на ищеца за законова празнота в нормативната уредба. В тази връзка се сочи, че ЗМВР съдържа конкретни норми по въпросите относно образуването на работната заплата на държавните служители в МВР, относно видовете допълнителни възнаграждения, относно работното време и начина на отчитането му, които са в отклонение от общата уредба на КТ и са наложени от естеството на обществените отношения, които урежда.

Излага се, че специалният ЗМВР не предвижда за исковия период възможност за преизчисляване на часовете полаган нощен труд в дневен с коефициент 1,143, както и че съгласно чл. 187, ал. 1 от ЗМВР дневното и нощното работно време са с една и съща продължителност от 8 часа, поради което отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място, би било 1 (единица).

Според ответника разпоредбите на ЗМВР относно продължителността на работното време през нощта не противоречат на общностното право, като в тази връзка се изтъква, че чл.8 и чл.12 от директива 2003/88/ЕО на ЕП и на Съвета от 04.11.2003 г. относно някои аспекти на организацията на работното време не налага да се приема национална правна уредба, която да предвижда, че нормалната продължителност на нощния труд за работниците от публичния сектор като полицаите и пожарникарите е по-кратка от предвидената за тях нормална продължителност на труда през деня, както и че съгласно чл.20 и чл.31 от Хартата на основните права на ЕС е допустимо определената в законодателството на държавата членка нормална продължителност на нощния труд от 7 часа за работниците в частния сектор да не се прилага за работниците в публичния сектор, вкл. полицаите и пожарникарите, ако такава разлика в третирането се основава на обективен и разумен критерий, т.е. е свързана с допустима от закона цел.

Твърди се, че положените часове нощен труд от ищеца за исковия период са били компенсирани с допълнително възнаграждение, съгласно заповедите на министъра на вътрешните работи, относими към същия период, както и че когато ищецът е полагал

извънреден труд над редовното работно време - 8 часа, то положеният труд е бил надлежно документиран и заплатен и ищецът не би могъл да има претенции за незаплатен извънреден труд, съответно и ответника не е изпаднал в забава.

С горните доводи се иска предявените осъдителни иски като неоснователни да бъдат отхвърлени.

В съдебно заседание ищецът, редовно призован, не се явява, не се явява и процесуалният му представител – адв.М. Д. от АК-Хасково. Последният е депозирал писмена молба, в която заявява, че поддържа предявените иски по основание. Досежно размерът на исковите претенции с писмена молба, въз основа на заключението на вещото лице А. Т., на основание чл.214 ал.1 изр.3 предл.1-во от ГПК се прави изменение на исковите, допуснато от съда с протоколно определение от проведено на 10.01.2023г. съдебно заседание – намаляване в размера на главния иск, предявен с исковата молба за сумата 827,32 лева, да се счита предявен за сумата от 720,73 лева и увеличаване в размера на акцесорния иск за лихви предявен с исковата молба за сумата 55,85 лева да се счита предявен за сумата от 162,36 лева. В частта за разликата в размера на главния иск производството е прекратено поради направен частичен отказ от иска.

Пълномощника на ищеца адв.Д. депозира писмени бележки. Иск се уважава на исковите с направените изменения в размерите им. Претендира се и присъждане на направените по делото разноски, съобразно представен по смисъла на чл.80 от ГПК списък на разноските.

Ответникът, редовно призован в съдебно заседание се представлява от процесуалния си представител – юриконсулт З. А., която поддържа заявеното с отговора си оспорване на предявените иски по основание и размер, не се оспорва и че ищеца е бил в служебни правоотношения с ответната Дирекция през процесния период.

В хода на устните състезания, пълномощникът на ответната Областна Дирекция на МВР - град Ямбол, по съображения идентични с изложените в писмения отговор прави искане за постановяване на решение, с което исковите претенции да бъдат отхвърлени като неоснователни и недоказани. Претендира присъждане на юриконсултско възнаграждение.

От събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, съдът приема за установено следното от фактическа страна:

Между страните по делото не е налице спор, че през процесния период – от 25.05.2019г. до 09.07.2020г., същите са били обвързани от служебно правоотношение, горното, както и заеманата от ищеца длъжност се установява и от представените от ответника платежни бележки за изплатено трудово възнаграждение за периода от 01.05.2019г. до 31.07.2020 г.

През процесния период от 25.05.2019г. до 09.07.2020г. С. И. С. е заемал длъжността полицаи - ВПА /водач на патрулен автомобил/ в Районно управление - гр.Елхово при Областна дирекция на МВР - Ямбол, т.е. бил е със статут на държавен служител по смисъла на чл.142, ал.1, т.1, предл.1 от ЗМВР.

С оглед характера на заеманата длъжност през процесния период ищецът е работил на смени по график, всяка с продължителност по 12 часа и е полагал труд и през нощта (през времето от 22.00 до 06.00 часа), като работното му време е било отчитано сумарно, за което обстоятелство също липсва спор между страните.

За изясняване на делото от фактическа страна е назначена по искане на ищцовата страна, изслушана и приета като доказателство по делото съдебно-счетоводна експертиза, вещото лице по която, А. Г. Т., е направило изчисленията си, както въз основа данни по нарядните дневници при ГПУ-Елхово и протоколи, така и позовавайки се на издадените от Министъра на вътрешните работи и имащи отношение изрично цитирани Наредби, счетоводни документи, извлечения, справки и ведомости на РД „ГП“- град Елхово. В

писменото си заключение, поддържано и в хода на изслушването му, вещото лице е констатирало, че за процесния период от 25.05.2019г. до 09.07.2020г. ищецът е положил нощен труд общо в размер на 600 часа /подробно описани в колона 6 на Таблица 1, съставляваща Приложение №1 към заключението/. Посочено е, че отработеният от ищеца нощен труд не е превръщан в дневен. В резултат на превръщането на положения от ищеца С. И. С. нощен труд в дневен с коефициент 1.143, е установено, че същият възлиза общо на 685.80 часа /колона 7 на Таблица 1, съставляваща Приложение №1 към заключението/. Разликата между положеният нощен труд в часове и приравнения, е общо за процесния период в размер на 85.80 часа. Вещото лице изрично е уточнило, че на ищеца не било заплащано към момента на проверката от експерта в счетоводството при ответника – 04.08.2022г. допълнителен извънреден труд, преизчислен съгласно положения нощен труд с коефициент 1.143 за превръщането му в дневен труд. След извършени изчисления, експертът е посочил, че допълнителното възнаграждение за положен извънреден труд за процесния период възлиза общо на 720,73 лв. Установеният от вещото лице общ размер на обезщетението за забава върху претендираното допълнително възнаграждение за положен извънреден труд за процесния период, с натрупване за периода на забавата, считано от съответния падеж на всяко отделно задължение по тримесечия, начинаей от 31.07.2019г., когато е било дължимо първото такова възнаграждение от процесния период, до подаването на исковата молба в съда – 25.05.2022г., възлиза на общата сума от 162,36 лева. Към заключението е приложена и подробна справка, в табличен вид, с данните за основното месечно възнаграждение за процесния период по месеци, съответната часова ставка; както и съответно часовата ставка увеличена с 50%; отработеното от ищеца време за процесния период от време, обосновавали даденото от вещото лице заключение за часовете нощен труд. Така изслушаното и поддържано от вещото лице Т. заключение по експертизата, не се оспори от страните, като съдът го прецени за обективно, обосновано и компетентно изготвено, поради което се възприема изцяло, считайки го за правилно.

От така приетата за установена фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Въз основа на твърденията, изложени в обстоятелствената част на исковата молба и като изходи и от петитума на същата, съдът е квалифицирал с доклада си по чл.146 от ГПК предявените от ищеца в обективно кумулативно съединяване искове по следния начин: иск с правно основание чл. 178, ал.1, т.3, вр. чл. 187, ал.5, т.2 от ЗМВР /редакция ДВ бр. 14 от 2015 г., в сила от 24.02.2015г., действала през процесния период/ - за заплащане на сумата от 827,32 лева, намалена по реда на чл.214 ал.1 изр.3 предл.1-во от ГПК на сумата от 720,73 лева, представляваща неизплатеното допълнително възнаграждение за положен извънреден труд за периода от 25.05.2019г. до 09.07.2020г., получен в резултат на преизчисляване на положен нощен в дневен труд, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на предявяване на исковата молба в съда - 25.05.2022г. до окончателното ѝ изплащане, както и акцесорен иск с правно основание по чл.86 ал.1 от ЗЗД – за заплащане на сумата от 55,85 лева, увеличена по реда на чл.214 ал.1 от ГПК на сумата от 162,36 лева, представляваща лихва за забава върху всяка една от главниците, начислена за периода на забавата от падежа на всяко плащане до датата на подаване на иска в съда - 25.05.2022г.

Предявените в обективно съединяване искове са процесуално допустими, като подадени от надлежно легитимирано лице, за което е налице правен интерес от воденето на настоящия спор.

Разгледани по същество:

Относно искът с правно основание чл.178, ал.1, т.3, вр. с чл. 187, ал.5, т.2 от ЗМВР /редакция ДВ бр. 14 от 2015 г., в сила от 24.02.2015г., действала през процесния период/:

Материалното правоотношение по престоиране на труд в конкретния случай се регулира от специалния Закон за Министерство на вътрешните работи /ЗМВР/ както по

отношение на ЗДСл, така и по отношение на КТ по аргумент от чл.142, ал.2 от ЗМВР, чийто разпоредби регламентират възмездността на предоставената работна сила на работодателя /чл.176 от ЗМВР/, продължителността на работното време на държавните служители в МВР, режима на работа, както и правото на допълнително възнаграждение за положен извънреден труд - установено в разпоредбата на чл.178 ал.1 т.3 от ЗМВР.

Съгласно въведеното в разпоредбата на чл.176 от ЗМВР брутно месечно възнаграждение на държавните служители на МВР се състои от основно месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения. Към основното месечно възнаграждение на държавните служители по смисъла на чл.178, ал.1, т.3 от ЗМВР се изплащат допълнителни възнаграждения за извънреден труд. Съгласно чл.143, ал.1 от Кодекса на труда (КТ) извънреден е трудът, който се полага по разпореждане или със знанието и без противопоставянето на работодателя или на съответния ръководител от работника или служителя извън установеното за него работно време. Нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица (чл.187, ал.1 от ЗМВР). Работното време на държавните служители се изчислява в работни дни – подневно, а за работещите на 8-, 12- или 24-часови смени – сумирано за тримесечен период (чл.187, ал.3, изр.1 от ЗМВР). Според действаща към момента, за който се претендира вземането на ищеца редакция на чл.187, ал.5 от ЗМВР /преди изм. ДВ бр.60/2020г./, работата извън редовното работно време, се компенсира с допълнителен платен годишен отпуск за работата в работни дни и с възнаграждение за извънреден труд за работата в почивни и празнични дни – за служителите на ненормиран работен ден; и с възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на тримесечен период – за служителите, работещи на смени.

С оглед характера на заеманата длъжност през процесния период, ищецът е полагал труд на смени по график, всяка с продължителност по 12 часа, вкл. и през нощта (в часовия интервал от 22.00 часа до 06.00 часа), а отработеното работно време се е изчислявало сумарно, за което обстоятелство липсва спор между страните. От това следва, че в настоящия случай отношенията между страните се уреждат съобразно разпоредбите на чл.187, ал.5-6 от ЗМВР /редакция ДВ бр. 14 от 2015 г., в сила от 24.02.2015г., действала през процесния период/, предвиждащи компенсиране на работата извън редовното работно време с възнаграждение за извънреден труд за служителите на смени.

Според нормата на чл.187, ал.9 от ЗМВР, в редакцията на ДВ бр. 14 от 2015 г. /преди изменението с ДВ бр.60/2020г./, „Редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдых и почивките за държавните служители се определят с наредба на министъра на вътрешните работи“. За времето, касаещо предмета на спора, по силата на изрична законова делегация на чл.187 ал.9 и чл.188 от ЗМВР, са действали Наредба № 8174з-776 от 29.07.2016г. /за периода от 25.05.2019г. до 10.01.2020 г./ и Наредба № 8121з-36 от 07.01.2020 г./ за периода от 10.01.2020 г. до 09.07.2020г./, издадени от Министъра на вътрешните работи, които уреждат реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдых и почивките на държавните служители в МВР.

Съгласно разпоредбата на чл.3, ал.3 от Наредба № 8174з-776 от 29.07.2016г. респ. на чл.3, ал.2 от Наредба № 8121з-36 от 07.01.2020 г. /идентични по съдържание/, за държавните служители в МВР при работа на смени е възможно полагането и на труд през нощта между 22.00 часа и 06.00 часа, като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа на всеки 24 часов период.

В действаща по-рано Наредба № 8174з-407 от 11.08.2014г. – в чл. 31, ал.2, изрично е било предвидено, че при сумирано отчитане на отработеното време, общият брой часове

положен труд между 22.00 ч. и 6.00 ч. за отчетния период се умножава по 0.143, а полученото число се сумира с общия брой отработени часове за отчетния период /или с коефициент 1.143/. Тази Наредба е била отменена с Наредба № 81743-592 от 2015г., като последната е отменена с Решение № 8585 от 11.07.2016г. на ВАС по адм.дело № 5450/2016г., влязло в сила от датата на постановяването му и обнародване /ДВ, бр. 59 от 2016 г., в сила от 29.07.2016 г./. В действащите през процесен период наредби - Наредба № 81743-776/2016г. и Наредба № 81213-36 от 07.01.2020 г. няма норма, аналогична на цитирания чл.31, ал.2 от Наредба № 81743-407 от 2014г. за преобразуване на часовете положен нощен труд с коефициент 1.143.

При липсата на специално правило, възвеждащо методология за превръщането на отработените нощни часове в дневни при сумирано изчисляване на работното време по отношение на държавните служители в МВР, действително е налице нормативна празнота, като в тази насока ищецът правилно се позовава на Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, предвиждаща преизчисление на положения нощен труд /НСОРЗ/. Съдът споделя тези доводи, тъй като липсата на изрична норма, не означава законово въведена забрана за преизчисляване на положените от ищеца часове нощен труд в дневен, тъй като такава забрана би била и противоконституционна, а по-скоро представлява празнота в уредбата на реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в МВР, която следва да се преодолее чрез субсидиарното приложение на чл.9 ал.2 от НСОПЗ. Съгласно цитираната разпоредба от НСОПЗ, е предвидено при сумирано изчисляване на работното време нощните часове да се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място, т.е. приложимият коефициент е 1,143, който се получава като нормалната продължителност на работното време през деня - 8 часа /установена в чл.136, ал.3 от КТ/ се раздели на нормалната продължителност на работното време през нощта - 7 часа /установена в чл.140 от КТ/. Разпоредбите на НСОПЗ са приложими по аналогия и по отношение на лица със служебно правоотношение в МВР, тъй като Конституцията на Република България утвърждава като основно достижение на социалната държава правото на труд и изрично прогласява гаранции за пълноценната му реализация. Основният закон гарантира равенство на правата на лицата, предоставящи наемен труд без оглед на спецификите на правоотношението, в рамките на което реализират правото си на труд, поради което следва да бъдат поставени при еднакви условия всички служители, полагащи труд.

За целия процесен период приложение намират и разпоредбите на Наредбата за работното време, почивките и отпуските (НРВПО), като съгласно чл.9б от същата Наредба при сумирано изчисляване на работното време по чл.142, ал.2 от КТ, работодателят утвърждава поименни графици за работа за периода, за който е установено сумираното изчисляване, които се изготвят така, че сборът от работните часове по графика на работника или служителя за периода, за който е установено сумираното изчисляване, не трябва да е по-голям от нормата за продължителност на работното време, определена по чл.9б (чл.9а, ал. 1 вр.с ал. 3 от НРВПО). Съгласно чл.9а, ал.4 от НРВПО, когато се полага нощен труд, сборът от работните часове по графика на работника или служителя се изчислява след превръщане на нощните часове в дневни за смените с 4 и повече от 4 часа нощен труд с коефициента по чл.9, ал.2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата.

Поради изложеното и при липсата на специално действащо законово правило, което да определи методология за превръщането на отработените нощни часове в дневни при сумирано изчисляване на работното време по отношение на държавните служители в МВР, настоящият съдебен състав намира, че е налице нормативна празнота, която следва да се преодолее по силата на прогласения в чл.5 от ГПК принцип за законност, съгласно който

съдът разглежда и решава делата според точния смисъл на законите, а когато те са непълни, неясни или противоречиви - според общия им разум, като при липса на закон, съдът основава решението си на основните начала на правото, обичая и морала. През целия процесен период – от 25.05.2019г. до 09.07.2020г. е действало правилото на чл.18, ал.3 от НСОПЗ, което гласи, че при сумирано изчисляване на работното време броят на отработените дни се установява, като отработените часове през месеца след превръщането на нощните часове в дневни се разделят на дневната продължителност на работното време, установена за работното място при подневно отчитане на работното време. От това следва, че винаги часовете, надвишаващи нормалната продължителност на работното време за съответния период, представляват извънреден труд по смисъла на чл.143, ал.1 от КТ. В подкрепа на това е и възведеното в чл.9, ал.5 (обн., ДВ, бр. 102 от 3.12.1993г.) от Наредбата за трудовата книжка и трудовия стаж (НТКТС) правило на пресмятане на трудовия стаж, което се извършва, като изработените часове по графика за периода на сумирането, след превръщане на нощните часове в дневни за смените с повече от 4 нощни часа, се разделят на установената за тях нормална продължителност на дневното работно време. Въз основа на тези разпоредби съдът приема, че общият разум на закона, е да признае нощните часове, преизчислени в дневни с коефициент 1,143, както за целите на изчисляване на отработените дни и пресмятане на трудовия стаж, така и за отчитането на извънредния труд.

В този смисъл е и даденият от Съда на европейския съюз отговор на поставения въпрос по дело C-262/20г.- че не се налага приемане на национална правна уредба, която да предвижда, че нормалната продължителност на нощния труд за работниците от публичния сектор като полицаите и пожарникарите е по-кратка от предвидената за тях нормална продължителност на труда през деня, но при всички случаи в полза на такива работници трябва да се вземат други мерки за защита, които да компенсират особената тежест на полагания от тях нощен труд - под формата на продължителност на работното време, заплащане, обезщетения или сходни придобивки. В горепосоченото решение / т.79/, СЕС е посочил също, че ако не е основана на обективен и разумен критерий, всяка разлика в третирането, която разпоредбите на националното право в областта на нощния труд въвеждат по отношение на различни категории работници, намиращи се в сходно положение, би била несъвместима с правото на Съюза и би налагала в такъв случай националният съд да тълкува националното право във възможно най-голяма степен с оглед на текста и целта на съответната разпоредба на първичното право, като вземе предвид цялото вътрешно право и приложи признатите от последното тълкувателни методи, за да гарантира пълната ефективност на тази разпоредба и да достигне до разрешение, съответстващо на преследваната с нея цел /решение от 06.10.2021г., Sumal, C 882/19, EU:C:2021:800, т.71 и цитираната съдебна практика/. Предвид изложеното съдът счита, че в случая при липса на други приложени мерки, именно уважаването на претенцията за заплащане на положения извънреден труд през нощта дава тази компенсация за тежестта на положения от ищеца нощен труд.

Не случайно с ДВ бр. 60 от 2020г., в сила от 10.07.2020г., е изменена разпоредбата на чл.187 от ЗМВР като е приета нова ал.4, съгласно която при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното работно време към нормалната продължителност на работното време през нощта по ал. 1, т.е. вече законово е уреден въпроса с преизчисляването на нощните часове в дневни със сочения коефициент.

Следователно с оглед на гореизложеното, за ищеца се поражда право да претендира допълнително възнаграждение за извънреден труд при наличие на положен такъв, което се доказва по несъмнен начин по делото съгласно заключението по приетата съдебно-счетоводна експертиза, което както се посочи по-горе, не се оспори от страните и се възприе като обективно и компетентно изготвено от вещото лице, съобразно възложените му задачи. Видно от експертното заключение на вещото лице Т. налице е за процесния период от време



– от 25.05.2019г. до 09.07.2020г. положен от ищеца С. И. С. нощен труд в размер на 600 часа, които преизчислени с коефициент 1.143 и приравнени на дневно работно време възлизат на 685.80 часа, като разликата от 85.80 часа се отчита като извънреден труд, който не е отчетен по протоколи за положен труд и чиято стойност не е начислена, съответно не е заплатена. Вещото лице в заключението си е посочило, че изчислена по този начин, дължимата сума за положен нощен труд, преизчислен като дневен и отчетен като извънреден труд, възлиза на сума в общ размер на 720,73 лева, в какъвто размер е и заявената претенция по този иск, след направеното изменение по реда на чл. 214 ал.1 изр.3 от ГПК.

Ответникът не твърди, нито е представил доказателства за заплащане на ищеца на дължимото допълнително възнаграждение за положения за исковия период нощен труд в установения от експертизата размер. Предвид това и с оглед гореизложените съображения исковата претенция по чл.178, ал.1, т.3, вр. с чл. 187, ал.5, т.2 от ЗМВР / редакция ДВ бр. 14 от 2015 г., преди изм. ДВ бр.60 от 07.07.2020г./ - за заплащане на допълнително възнаграждение за положен извънреден труд за периода от 25.05.2019г. до 09.07.2020г., получен след преобразуване на положените часове нощен труд в дневен и отчитането му като извънреден, е основателна и следва да се уважи в предявения след допуснатото изменение размер от 720,73 лева.

Вземанията за всички главници по тримесечия са лихвоносни, исковата молба има характер на покана, поради което акцесорната претенция за заплащане на законна лихва върху дължимото възнаграждение за положен извънреден труд за периода от 25.05.2019г. до 09.07.2020г. в размер на 720,73 лева, считано от 25.05.2022г. - датата на предявяване на иска, до окончателното ѝ плащане, каквото искане изрично е заявено от ищцовата страна, е основателно и следва да се уважи.

Относно искът с правно основание чл.86 ал.1 от ЗЗД:

Предвид акцесорният характер на претенцията за мораторна лихва, с оглед уважаването на главния, обуславящ иск, основателна се явява исковата претенция за присъждане на мораторна лихва - обезщетение за забавено изпълнение на главното парично задължение. Възнаграждението за извънреден труд е част от задължението за заплащане на трудово възнаграждение, за което е установен срок - при тримесечно сумарно отчитане на работното време по смисъла на приложимата в случая разпоредба на чл.187 ал.3 от ЗМВР. По делото не се доказва ответникът да е простирали точно и платил на ищеца дължимото се допълнително възнаграждение за извънреден труд в законоустановените срокове, поставящи го в забава. Размерът на мораторната лихва, със съответното натрупване, според заключението по експертизата възлиза на общата сума от 162,36 лв. върху неизплатеното допълнително възнаграждение за периода от 25.05.2019г. до 09.07.2020г. в общ размер на 720,73 лева за положен извънреден труд, считано от последното число на месеца, следващ последния месец на тримесечието, за което се дължи заплащане на извънреден труд до датата на завеждане на иска. До този размер, заявен от ищеца и установен въз основа на кредитираното заключение на вещото лице, акцесорният иск се преценя за основателен и доказан, поради което съдът следва да го уважи изцяло, като присъди претендираната сума от 162,36 лева с оглед допуснатото изменение.

Относно разноските по делото:

При този изход на делото ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца направените пред първата инстанция разноски. Ищецът претендира и доказва направени разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 300.00 лв. и в полза на същият следва да се присъдят направените от него разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 300.00 лв.

Съгласно разпоредбата на чл. 78, ал.3 и 4 от ГПК ответникът има право на разноски съразмерно на отхвърлената част от иска и при прекратяване на делото. В полза на

юридически лица или еднолични търговци се присъжда възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт, съгласно чл. 78, ал.8 от ГПК.

Ответникът също своевременно е заявил искане за присъждане на разноски. Такива му се дължат на основание чл.78, ал.4 във вр.ал.8 от ГПК, с оглед частичното прекратяване на главния иск, определени по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ във вр. чл.23, т.1 Наредбата за заплащането на правната помощ. С оглед осъществяването от юрисконсулта процесуално представителство възнаграждението на юрисконсулта на основание чл. 26а вр. чл. 23, т. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ се определя в размер на по 100 лева за защита по всеки от искове.

По отношение частта, в която производството по главния иск е прекратено /за сумата от 106,59 лева/ ищеца дължи на ответника разноски в производството в размер на 12,88 лева.

На основание чл.78, ал. 6 от ГПК вр. с т.23 от ТР № 6/2012г. ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на РС-Елхово дължимата държавна такса върху уважените искове в размер на 50.00 лева, както и направените по делото разноски във връзка с назначената по делото ССЕ в размер на 200.00 лева, както и държавна такса в размер на 5.00 лева при служебно издаване на изпълнителен лист.

Воден от гореизложеното, ЕЛХОВСКИЯТ районен съд

## **РЕШИ:**

**ОСЪЖДА ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ на МВР - град Ямбол**, със седалище и адрес на управление: гр.Ямбол, ул.“Преслав“ №40, представлявана от Старши комисар Д Д. – Директор, **да заплати на СЕВДАЛИН И. С., ЕГН\*\*\*\*\***, с адрес: гр.Елхово, ул. „Л“ №27в, община Елхово, обл.Ямбол, на основание чл.178, ал.1, т.3, вр. с чл. 187, ал.5, т.2 от ЗМВР /редакция ДВ бр. 14 от 2015 г., в сила от 24.02.2015г./ **сумата от 720,73 лева** /седемстотин и двадесет лева и седемдесет и три стотинки/, **представляваща дължимо допълнително възнаграждение за положен извънреден труд за периода от 25.05.2019г. до 09.07.2020г.**, получен в резултат на преизчисляване на положен ношен труд в дневен, **ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исквата молба в съда - 25.05.2022г. до окончателното ѝ изплащане.**

**ОСЪЖДА ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ на МВР - град Ямбол**, със седалище и адрес на управление: гр.Ямбол, ул.“Преслав“ №40, представлявана от Старши комисар Д Д. – Директор, **да заплати на СЕВДАЛИН И. С., ЕГН\*\*\*\*\***, с адрес: гр.Елхово, ул. „Л“ №27в, община Елхово, обл.Ямбол, на основание чл.86 ал.1 от ЗЗД **сумата от 162,36 лева** /сто шейсет и два лева и тридесет и шест стотинки/, **представляваща лихва за забава върху главницата от 720,73 лева, начислена за периода на забавата от момента, когато сумите по тримесечия са станали изискуеми до датата на подаване на иска в съда – 25.05.2022 година.**

**ОСЪЖДА ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ на МВР - град Ямбол**, със седалище и адрес на управление: гр.Ямбол, ул.“Преслав“ №40, представлявана от Старши комисар Д Д. – Директор, **да заплати на СЕВДАЛИН И. С., ЕГН\*\*\*\*\***, с адрес: гр.Елхово, ул. „Л“ №27в, община Елхово, обл.Ямбол, на основание чл.78, ал.1 от ГПК **разноски за съдебното производство в размер на 300.00 лева** /триста лева/.

**ОСЪЖДА СЕВДАЛИН И. С., ЕГН\*\*\*\*\***, с адрес: гр.Елхово, ул. „Л“ №27в, община Елхово, обл.Ямбол, **да заплати на ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ на МВР - град Ямбол**, със седалище и адрес на управление: гр.Ямбол, ул.“Преслав“ №40, представлявана от Старши комисар Д Д. – Директор, на основание чл.78, ал.4 от ГПК **разноски за**

**съдебното производство в размер на 12,88 лева /дванадесет лева и осемдесет и осем стотинки/.**

**ОСЪЖДА ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ на МВР - град Ямбол**, със седалище и адрес на управление: гр.Ямбол, ул.“Преслав“ №40, представлявана от Старши комисар Д. Д. – Директор, на основание чл.78, ал.6 от ГПК **да заплати** в полза на Бюджета на съдебната власт, по сметка на РС-Елхово **50.00 лева /петдесет лева / - държавна такса** върху уважените иски и **200.00 /двеста/ лева - разноски по делото** за експертиза, изплатени от бюджета на съда, както и в случай на служебно издаване на изпълнителен лист - 5.00 /пет/ лева държавна такса.

ДОПУСКА на основание чл.242 ал.1 от ГПК предварително изпълнение на решението в ЧАСТТА му, с която е уважен искът с правно основание по чл.178, ал.1, т.3, вр. с чл. 187, ал.5, т.2 от ЗМВР /редакция ДВ бр. 14 от 2015 г./.

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване пред Ямболски окръжен съд чрез Елховски районен съд в двуседмичен срок от съобщението на страните, чрез връчването му.

На основание чл.7 ал.2 от ГПК препис от настоящото решение да се връчи на страните по делото.

**Съдия при Районен съд – Елхово:** \_\_\_\_\_